

„Нешто давно се догодило на Хаитију и људи можда не желе да говоре о томе. Они су били под француском чизмом... Окупили су се и склопили пакт са ђаволом. Рекли су – ‘служићемо ти ако нас ослободиш Француза’. Пошто су продали душу ђаволу пре више од 200 година, тадашњи робови и становници Хаитија бацили су клетву на све будуће нараштаје”.

Ова скандалозна изјава „дело“ је еванђелистичког свештеника Пата Робертсона који, као и многи „ТВ проповедници“ у Америци, има своју емисију. Нажалост, он није усамљени пример. Након многих протеста уредници емисије су чак устали у Робертсонову одбрану. Наравно, овом приликом нећемо анализирати нељудске изјаве разних религиозних фанатика на западу, али ова може послужити као одличан увод у анализу збивања која су претходила стравичној трагедији у којој је Хаити поново, након деведесетих година, постао главна тема светских и домаћих медија. Хаити, нажалост, више није заборављено острво већ је у жижи јавности због разорног земљотреса који је сравнио са земљом три четвртине главног тромилionског града Порто Пренса.

Катастрофални земљотрес однео је највероватније више од две стотине хиљада жртава. Међутим, тачан број се никада неће утврдити као што је био и случај са бројем жртава цунамија у југоисточној Азији 2004. Ужас и страдање на улицама Порто Пренса шокирали су све осим поменутих свештеника. Извештаји говоре о хиљадама лешева по улицама а слике које стижу са Хаитија нису за осетљиве особе. Међународна помоћ стиже, али је недовољна. Да ствар буде гора, испорука је јако лоше организована тако да помоћ не може да стигне на време до оних којима је најпотребнија, што само доприноси повећању насиља. Људи у Порто Пренсу су, преносе медији изјаве очевидаца, блокирали улице лешевима у знак протеста што помоћ уопште не стиже или стиже са великим закашњењем.

Хајде да се вратимо на изјаву поменутог свештеника. Зашто су Хаићани, наводно, склопили некакав пакт са ђаволом због кога сада трпе? Најбоље је да се вратимо у историју ове земље и подсетимо се да је прошлост Хаитија, нажалост, осим садашњице коју карактеришу војни пучеви и природне катастрофе, обележена огромном светском неправдом према читавом народу, чија се патња наставља и у 21. веку.

Хаити је државица на острву Хиспанола, које територијално дели са Доминиканском

Хаити – трагедија једног народа

Пише: Владимир Јевтић
уторак, 19 јануар 2010 18:02

Републиком. Иако је због климе и природних лепота називају бисером Кариба, становници ове несрећне државе никада нису од тога имали било какву корист. Наравно, становници Хаитија, чији су преци били робови 30.000 белих велепоседника, никада нису имали могућност за нормалан живот јер су „западне демократије“ нашле начин да се овом народу освете због тога што је крваво извојевао своју, какву-такву, слободу.

Хаити је друга држава западне хемисфере која је после САД прогласила независност. Становништво Хаитија, читај робови, устало је против француске колонијалне силе још 1791. године. Хаити је некада био најбогатија француска колонија у овом делу света која је Француској доносила приход већи него што је Британија имала од својих тринаест америчких колонија. Победа робова одјекнула је светом. И, као што је био случај са британском армијом у борби против Зулу племена у Јужној Африци, сматрало се нечувеним то што је војска робова предвођена једним сином роба по имену Франсоа Доминик Тусен Лувертир победила једну од тада најјачих армија – Наполеонову војску. Хаити је прогласио независност 1804. године, али његово становништво од тада зна само за патњу.

У случају Хаитија није реч о освети богова због пакта са ђаволом или космичке правде која је стигла неке дивљаке који још увек упражњавају вуду магију своје домовине, већ о освети западних колонијалних сила. Бивши председник Кубе Фидел Кастро навео је у свом саопштењу, које преноси званични сајт Амбасаде Кубе у Београду, да је Бан Кимун именовано ни мање ни више него Била Клинтон као специјалног изасланика за Хаити. Лажни алтруизам бившег америчког председника никако није био потребан Хаитију.

Хаитију је много више од обичних изјава добре воље потребна конкретна помоћ. Американци, осим најављене новчане помоћи у износу од 100 милиона долара, наравно шаљу и маринце који ће овог пута пружити хуманитарну помоћ, а не инвазију попут оне из 1994. Међутим, мало је познато да су трупе САД своју прву интервенцију на Хаитију имале још далеке 1915. када је тадашњи амерички председник Вудро Вилсон послао експедицију од неких три стотине marinaца да оружјем сачувају утицај америчких банака у тој карипској земљи. Интересе америчких банака почео је да угрожава немачки капитал који је у тој земљи био присутан захваљујући колонистима. Колонисти су, за разлику од Енглеза, Француза или Шпанаца, умели много боље да се уклопе у локални миље, што је била и последица мешовитих бракова. Међутим, породице немачких досељеника контролисале су готово целокупно богатство Хаитија.

Борба за слободу почела је када се 1791. године бело француско становништво заједно

са локалним мулатима побунило против Француске која је контролу над тадашњим Санто Домингом преузела од Шпанаца. Међутим, побуњеници су поражени али су устанак наставили црни робови којих је на Хаитију било преко пола милиона. Предводник устаника био је Тусен-Лувертир, образовани син роба. Он је успео да порази Енглезе и Шпанце и да укине ропство 1801. године. Француске експедиционе снаге успеле су да га ухвате и он је преминуо у заточеништву 1803. Њега је наследио Жан-Жак Десалин, генерал роб, који је прогласио независност Хаитија 1804. године. Након тога прогласио се императором Хаитија. Иако је то веома дискутабилно, Хаити је највероватније прва земља у историји у којој су се робови званично ослободили колонијалне власти. Слобода народу Хаитија никада није донела ништа осим патње. Након победе робова Хаити се нашао у најгорој врсти међународне изолације која је резултирала чињеницом да је Хаити од некада најбогатије колоније постао најсиромашнија земља западне хемисфере.

Од 1957. до 1986. на власти у Хаитију били су отац и син Дувалијер. Они су били познати по страховлади која је трајала све док Жан-Клод Дувалијер није наследио оца Франсоа Дувалијера. Жан-Клод Дувалијер је морао да напусти Хаити и оде у Француску. Бивши римокатолички свештеник Жан-Бертранд Аристид је 1990. на изборима однео убедљиву победу али је војна хунта извршила само један у низу бројних војних удара и збацила га са власти. Од тада су Американци подржавали Аристида само онолико колико им је био потребан. Он је са власти свргнут у војном пучу 1991. Након тога уследила је интервенција САД 1994. која је названа операцијом „Одржавање демократије“. Циљ америчких снага било је наводно враћање Аристида на власт. Амерички генерал Колин Пауел наводно је успео да убеди вође војне хунте да се повуку са власти и да без отпора допусте да 20.000 америчких marinaца и припадника специјалних јединица буквално окупира острво.

Како наводи аутор Г. Дункел за сајт „Workers World“, америчке трупе требало је да утичу и на демократски опоравак те земље. Међутим, не само да се то није ни догодило већ је земља тада доживела економски крах. Како наводи Дункел, амерички обавештајни официр Лоренс Роквуд открио је да преостали припадници војне хунте муче затворенике у тамницама широм острва. Наравно, након овог открића капетана су ухапсили амерички маринци и изведен је на војни суд! Шириле су се гласине како су Американци подржавали војни пуч и паравојну групацију по имену FRAPH и заправо стоје иза свега. Да хаос буде већи, трупе САД реорганизовале су се у контингент УН и на острву су остале све до 2000. Занимљиво је да је Жан-Бертранд Аристид добио изборе који су организовани исте године и преузео је власт у земљи, али је одбио насилну приватизацију и продају земље страним компанијама. Наравно, то је било сасвим довољно да САД окрену леђа некоме кога су до тада подржавале. Није изненађујуће да су Американци организовали још један војни пуч. Несрећни Аристид је поново збачен и у фебруару 2004. буквално је отет и пребачен у Америку. Те године Американци су на власт довели човека по имену Жирард Латортуре који је пре тога

Хаити – трагедија једног народа

Пише: Владимир Јевтић
уторак, 19 јануар 2010 18:02

живео на Флориди! Искоришћени Аристид налази се тренутно у егзилу у Јужноафричкој Републици из које прати нову несрећу свог народа. Током 2004. године ураган је погодио Хаити што је још више погоршало стање. Тренутно је, од избора 2006, на власти Рене Превал (видели смо да праву власт на острву заправо предстаљају трупе УН). Најновија несрећа катастрофалних размера још више ће уназадити земљу и ослабити владу председника Превала који је колико-толико свестан чињенице да његовом земљом заправо управљају Американци уз отворену подршку трупа УН, које под именом MINUSTAH (Mision for the Stabilisation of Haiti) које су на почетку имале циљ да оружјем обезбеде и сачувају власт поменутог Латортауа. У овом, као и у многим другим случајевима, УН у служби Америке извршавају њене диктате и на власт постављају или чувају разне марионетске режиме.

Хаити је права жртва западне хегемоније и глобализма. Земља која пати преко две стотине година и која представља прави пример америчких игара око економских интереса. Нажалост, чак се и природа уротила против несрећних становника Хаитија који нису склопили пакт са ђаволом. Њихов проблем је што су се успротивили демону чије је име финансијска олигархија. Земљотрес је само највећа трагедија у низу несрећа у крвавој историји Хаитија. Од земље потлачених робова који су извојевали слободу до земље сиромашних страдалника. Круг се затворио.

На примеру Хаитија можемо видети да се за две стотине година апсолутно ништа није променило. Могли смо очекивати да су бар методе постале суптилније, али хегемонија никада и није марила за суптилност. Тзв. нови светски поредак који се руководи апсолутно истим експлоататорским принципима исти је као и пре две стотине година. Тачније би било рећи да су основни принципи зацртани управо са зачетком колонијализма који је и сада једна од основних карактеристика у међународним односима.

Западни „хуманитарци“ су сада искористили једну планетарну катастрофу како би показали своје наводно милосрдно лице, осим што је Клинтонovu улогу преузео Барак Обама. Сиромашни ће увек остати сиромашни. Чини се да је хуманитарна помоћ коју на Хаити сада допремају владе западних земаља ипак закаснила. Западни свет који је некада изоловао острво робова сада покушава да на неки начин умири своју нечисту савест, али време ће показати да ти циљеви никада нису ни били алтруистички и племенити. Председник САД Барак Обама најавио је да ће мобилисати чак и резервисте како би се помогло Хаитију. Па ипак тешко је да ће нови војни контингент на Хаитију успети да обезбеди правовремену расподелу помоћи јер ће бити заузет растеривањем „банди“ гладних који покушавају да преживе.

Хаити – трагедија једног народа

Пише: Владимир Јевтић
уторак, 19 јануар 2010 18:02

Извори:

http://www.ambasadakube.org.rs/serbian/archivo/fidel/mensaje_fidel_na_haitiju.htm

<http://www.hartford-hwp.com/archives/43a/177.html>

<http://www.srbijanet.rs/vesti/vesti-iz-sveta/41202-za-zemljotres-na-haitiju-je-kriv-pakt-sa-avolom.html>

<http://www.workers.org/>

<http://blog.b92.net/text/5701/Haiti%20-%20zaboravljeno%20ostrvo/>